

במדיוה

ישראלים בחו"ל מחמש ליש"מ לשני מיליון

הוא התחיל כמנהיג
מרים לחבריו. היום יש
לו עסק תירות
שמגלגל מיליונים

נעמי רוז

הסיפור של צביקה גילבוע התחיל לפני שמונה שנים בייסוד החברה קר בלונדון, בהחלטה שהיה לו ברירתו הקטנה והשכורה, על שולחן קטן, עם מכשיר טלפון רגיל לירות שטרלינג בכיס. היה לו בספק רק ידע וניסיון בנושא תירות ונסיעות.

במשך שנים אחדות הוא עבד קשה מאוד. היה רץ בשעות הערב למיסעות ישראליות, הונג ופולין, ומבקש מהישראלים שם לתת לו טפסל בכל הקשור לכרטיסים לארץ. אחריהם היה מכיף להם הביתה, בגשם ובשלג, את הכרטיסים.

שנתיים לאחר מכן הוא העביר את העסק, ניל טראבל, למישרד קטן במר"ת בווסט'אנד, המרכז הסואן של לונדון. סדרת מודעות בעיתונים בישראל בנושא "בשאתה בלונדון יכול להיות לך הרכה יותר זול ונוח עם שירותי גיל טראבל", הביאה לו לקוחות רבים. רבים עד כדי פתיחת נציגות בישראל, כסם לונדון סנטר.

לפני ארבע שנים עזב גילבוע את המרתף הטובת מישרד מרווח ומהודר בגלוסטר'פלייס, מרחק 10 דקות הליכה מאתריהתירות הישראליות הפופולרי מרקס'אונד'ספוטו. את הקירות מקסימים פוסטרים של נופי הארץ, שלוש מתוך שש עובדות המישרד הן ישראליות, והאווירה ישראלית.

חמש הליש"מ של 1980 הפכו למח"ז זור שנתי של שני מיליון ליש"מ. גילבוע בן 44, גרוש מישראלית ואב לבן, גל בן 16, מתגורר כיום בבית יפה בווסט'האמפסטד, נוסע במרצת חרשה. הוא טיפוס אוהבי חיים, אוהב לבנות עד השעות הקטנות, אבל לפני הכל הוא גבר שעובד קשה, גם כיום, כאשר העסק שלו הפך לסיפור הצלחה. גם כאשר הוא מגיע לארץ, כדי לפגוש את בני משפחתו, הוא מתרוצץ עם תיק הג'יימס'בונד שלו מפגישה לפגישה מרבית שעות היום.

צביקה גילבוע, יליד תל-אביב, בנה את עצמו. כבר בבית הספר התיכון הוא התחיל לעבוד, כיוון שהיה לו ברור שאף אחד לא יתן לו מה שהוא שואף שיהיה לו.

מגהץ בתשלום. כאשר היה בקורס מדריכים בבית הספר לקשר, הוא עבד וגיהץ, לקראת מישרד, את חליפת המדריכים שלו. חבר מהקורס, שלא התחשב לו לגהץ, ביקש מצביקה לגהץ גם את המדים שלו. בסדר, אמר המגהץ, זה יעלה לך שקל ווא סכום דומה. תוך זמן קצר עמדו כל החברה בתור, כדי שהוא יגהץ להם. אחריהם, ששק"ם, הוא הומין אותם, בחלק מהכסף שהרוויח, לקולה ולמצופה.

אחרי הצבא הוא עבד במישרד הנסיעות של הסטודנטים, איס"ח. כיום עבד במישרד, ובליילה היה נוסע לטסה להדחשה, כדי לקלוט את נוסעי טיסות הצ'ארטר ולהביאם לבית-מלון. טיול ששעה עם שני חברים באירופה חרץ את גורלו, כדבריו. הוא החליט שהוא רוצה להיות מארגן טיולים.

בכנסת למישרד נסיעות בתל-אביב, סיפר צביקה, ואמרת למנהל, דוד בר, שאני רוצה לארגן טיולים לצעירים באירופה, שייתן לך רק שולחן וטלפון, וברוחיכם נתחלק חצי-חצי. הוא, כנראה, ראה את הפוטנציאל שבי, ואמר לי: אתה בחור נאה, ואם נכנסת למישרד פליינג'טיות, שבה רוצה שתגיד לנו שאתה מבבל בכל השניים. לא

החברה בארץ ולהחזיר חובות. זאת היתה מכה קשה. מצאתי את עצמי, פתאום, בשפל, במקום הכי נמוך, והחלטתי להישאר בלונדון עוד כמה ימים, כדי להתאושש.

קובלתי או הצעה לנהל חברה נסיעות ביוהנסבורג. הייתי שם שנה, ואז, בדרכי חזרה לארץ, עשיתי תנייה בלונדון, כדי לאסוף חפצים שלי שנשאר ארו שם. אבל במקום לחזור לארץ, החלטתי שכדי להתגבר על הרגשת הכיטלון שהיתה לי, כתוצאה מנפילת עסק בלונדון, ככה נולד ניל טראבל.

שגרירים לישראל. השנה עברו רך החברה כמה אלפי ישראלים, אבל גילבוע מרגיש שזו רק ההתחלה. פרט לתירישים מישראל, הוא שלח לארץ כ-4000 תירישים. במשך הזמן הוא פיתח את נושא המתנדבים לקיבוצים ולמיר

רק נטיילים מאורגנים, לכן אני רוצה לתת לך גם משכורת.

סמי רוזנברג, שהיה אז מנכ"ל קופל, הציע לי לייסד מחלקת טיולים מאורגנים, שלא היתה קיימת אז בחבר"ה. היתה לי משכורת גבוהה, מכונת צמודה והרגשה שאני הולך להיות ירי-ימינו. המחלקה הפכה להיות גורם ריווחי ביותר בחברה.

איפה רודוס? בשלב מאוחר יותר גיליתי את האי רודוס, לגמרי במקרה. ביקרתי באתונה, עמדת בתור בכניס, והתחלתי לרבר עם אדם, שהתברר שהוא בעל בית מלון ברודוס. לא ידעתי בכלל היכן האי הזה על המפה. הוא הומין אותי לבוא לבקר. התלהבתי ממה שראיתי.

חזרתי לארץ ואמרתי לרוזנברג: הולכים על רודוס? הוא שאל אם

נילי טראבל

מנכ"ל גלבווע (עם אירית צוקר, האחראית לטיסות), נחתי את ההוראה להחזיר חובות...

שנים, ולדבריו, אותם צעירים הופכים להיות אחריהם שגרירים טובים של ישראל, ומלבד זאת, התחלתי עכשיו לשלוח את ההורים לבקר את ילדיהם בארץ.

מה שנה הוא עוסק גם בהבאת קבוצות של פנויים ופנויות מישראל, במטרה להכיר להם פנויים ופנויות אנגלים, כאשר בתוכנית — מיטילים משותפים. גילבוע, גבר פנוי בעצמו, מרוע לבעיית הברירות באופן אישי. בישראל החי בלונדון, אשר החליט שבתיווגו חייבת להיות יש ראלית, לא תמיד קל לו.

בשלב מסוים הוא מתכוון לחלק את זמנו בין תל-אביב ללונדון, ובשלב מאוחר יותר, בתוך 10 השנים הקרובות, הוא מקווה לחזור לארץ, ולעבוד מכאן. בביקורו הנוכחי בארץ הוא סגר מעגל: ריד בר, מנהל חברה הנסיעות אשר נתן לו צ'אנס לפני יותר מ-20 שנה, יצא לגימלאות, ושאל את צביקה אם הוא יכול לתת לו מישרה בלונדון. סומר. גילבוע נתן לו, בשמחה, לא על

השתגעת, הרי גם בארץ יש חופ"ר חצה, או מי צריך את רודוס? אבל אני האמנתי באי, ודי מהר הוא הפך להיט. לא שכחתי את מנהל בית המלון, ואת הקבוצות הראשונות הבאתי אליו.

באוקטובר 1973 התגייסתי, כמו כולם, הייתי עם השיריון בחזית ברמת הגולן, ואחריהם בנינו. חצי שנה אחרי כך חזרתי לקופל. אבל מצאתי שם אווירה לא נעימה, אנשים חדשים שלא היו לטעמי, ועובתי.

השלב הבא היה הקמת חברה חדשה בתל-אביב עם קבוצת משקיעים מאנגליה ומדרום-אפריקה. אחרי שנה משגת שגת התחילו בעיות מצידם, במימון. נוצר לחץ, ויצאתי ללונדון כדי להיות קרוב לאחד השותפים ולהפציר בו שישלח כסף.

ארותי מיווהה קטנה ויצאתי לש" לוסה ימים, עם 300 דולר בכיס. אחרי חודש הבנתי שלא מרובר בכניסות טכניות בלבד, כפי שחשבתי, אלא במצוקה גדולה, שבה שרונה קבוצת המשקיעים מדרום-אפריקה. "מיירי נתתי הוראה לפקד את

ישראל לא נלחמת נגד צבא, אלא נגד אורחים. ואולי ההתקוממות היא רק בשלביה הראשונים. אבל קשה לי לדבר על מאבק של עם אחר, כי להם יש הסיבות שלהם והצורה שלהם לראות את הבעיות.

במהלך הביקור בארץ ראיינת גם את שימעות בן-שלמה, לשעבר משי"ם, מה דעתך?

אם הוא משקף את דרך החשיבה של החרדים, ואילו אני הייתי ישראלי, הייתי חושם.

במה היית חושש?

מהדרך שבה הם מנסים לשלוט במדינה. שוכנעתי שהם רוצים לשלוט בכל השטחים במדינה. הם מאמינים שיש להם אור האלוהים, והם רק המי תווכים. הם רוצים לשנות את החברה כאן. אני חושב שיש להם רקע ותומכים בישראל. לדעתי צריך לכוון את הרעיונות שלהם, ולא לתת להם לשלוט במדינה. הם הופכים לפונדמנטליסטים, דוגמת האיית-אללה.

הם רוצים לשלוט במדינה בעזרת הדת, ואלה השורשים התרבותיים שלי הם. עד כמה שאני מבין, המצביעים והתומכים שלהם הם יהודים שבאו מארצות-ערב, ושם זו דרך טבעית. אני לא אומר שהם אינם מפותחים ואינם תרבותיים, אלא שזו דרכם לראות את העולם, והם מנסים לנצל את המצב הטובים.

אם הם יצליחו עכשיו, הם יטנו את הציונות. בן-שלמה אמר שמה שררוש

פיק, וחרלתי. הבנתי שיש לי שורשים יהודיים, אבל אני לא מרגיש כיהודי באופן עמוק.

ההיסטוריה של העם היהודי הרשימה אותי כאדם, לא דווקא כיהודי. באתי הנה כדי להתרשם ולראות כמו עיני, אחרי שקראתי כליכך הרכה על ישראל, רציתי לראות כמו עיני איד זה נראה.

זה דומה למה שקראת?

זה אף פעם לא דומה. אבל יש דברים שהם בכל זאת דומים.

כמו מה, למשל?

האנשים. אחר הדברים הטובים שגיר לייתי הוא שהאנשים מאוד פתוחים ומי אוד מתעניינים בכל דבר.

יש דברים שהתאכזבת מהם?

לא, כי ידעתי עליהם קודם. גם מן הכנייה הפלסטינית לא התאכזבתי, כי ידעתי שזה כך. יכולתי רק להתרשם יותר. עכשיו אני רואה את המצב בצורה יותר ריאליסטית.

את ההתנחלויות דימית לעצמך באופן הזה?

לא. ושמ התאכזבתי במוכן הטוב. חשבתי שההתנחלויות אלה אנשים עם סכין בפה. אני מבין שיש ביניהם פאסיטיים וגזענים, אבל יש גם אחרים.

אחרי שדיברתי עם חלק מהם ראיתי שאני לא מסכים עם דרך-הכיבוש שלי הם, אבל אני מבין שהם יותר ריאליסטיים ממה שחשבתי קודם, לכן, וזה נתן לי רעיון שהם מאוד חכמים ויודעים איך לנהל את הדברים. אני לא

המתנהל באפרת, לא עם סכין בפה...

יודע אם הם בכלל מתחשבים פיתרון לבעייה, אבל נראה לי שהם פועלים כך שתהיה בעייה קשה להחזיר את המצב לקדמותו.

אילו היו מתנהגים כמו חיות, היה קל לשנות את המצב, אבל הם עושים את הדברים בצורה כליכך חכמה.

ההתנחלות שבה ביקרנו נראית כמו מודל לחברה המאמינה בזה. יש להם נחויות, איכות-חיים, מיפעלים עתירי ידע. אילו היו מביאים לשם תייר, ולא היו אומרים לו שזו התנחלות, והיו מכבידים לו שהמקום קיים רק מיספר מועט של שנים, אין איש שלא היה מריע בהתלהבות. אחרי הביקור שם הבנתי כמה קשה יהיה פיתרון הבעייה הפלסטינית, ואני חושב שאין הרכה ישראלים שסיכינו לעקירת ההתנחלות ליותר.

זאת אומרת שאחרי הביר קר כאן אתה יותר פסימי ביחס לפתרון?

אני לעולם לא פסימי. אני יכול לומר שאילו הייתי פלסטיני הייתי נעשה פסימי, אבל אני לא פלסטיני. לדעתי גם הפלסטינים צריכים לשנות את דרכם, וחלקם משותפים את המדיניות הישראלית.

תמיד חשבתי שהפיתרון הפלסטיני אינו פיתרון צבאי, אלא מאבק נגד הכיבוש.

אני רואה את ההתקוממות כמשוה חרש וחשוב לפלסטינים, כי בנשק לא